

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 16(761) Субота, 17 квітня 1982 року | Ціна 2 коп.

60
СРСР
ВАХТА ДРУЖБИ

З ВИСОКИМ ПІДНЕСЕННЯМ

Колектив Дніпропетровського УВП змагається під девізом «60-річчю утворення СРСР — п'ятнадцять місячних трудових вахт!». Кожній республіці присвячується місяць ударної праці.

Підсумки ювілейного змагання підбиваються щотижня і вивішуються на видному місці. Переможці визначаються щомісячно.

У листопаді місяці перша вахта присвячувалася Білоруській РСР. Її переможцями стали: підготовча дільниця, де майстром В. А. Фастівець, та закрійна, яку очолює Є. А. Богданова.

Переможцями вахти за лютий — на честь Грузинської РСР — стали дільниця, де майстрами В. Г. Чуйкіна та Р. І. Петраш.

У березні ювілейна вахта була присвячена Азербайджанській РСР.

За чотири місяці ударної праці на нашому підприємстві виготовлено понад план 1900 костюмів та 8500 пар рукавиць, що в грошовому вираженні становить 51 тисячу карбованців.

Г. КРОХА.
м. Дніпропетровськ.

ПРОДУКЦІЯ ПОНАД ПЛАН

Змагання на честь 60-річчя СРСР, що розгорнулося в колективі Білоцерківського УВП, допомагає виконувати підвищені соціалістичні зобов'язання, взяті на честь ювілею Країни Рад.

При одночасному зростанні виробничих показників, протягом першого року одинадцятирічної п'ятирічки на підприємстві зекономлено 1871 метр тканини на суму 4263 карбованці, а також значну кількість електроенергії.

Впевненість робітників нашого підприємства в успішному виконанні своїх зобов'язань підкріплюється високими трудовими досягненнями.

За чотири місяці, що минули з часу розгорнутого соціалістичного змагання під девізом «60-річчю утворення СРСР — 60 ударних тижнів!», виготовлено понад план 5,8 тисячі костюмів, зекономлено ниток на 2600 карбованців.

Щомісяця на засіданні місцевого комітету профспілки підбиваються підсумки роботи колективу за минулий місяць. Найкращих показників у роботі добилися дільниці, де майстрами В. С. Коломійченко та Н. С. Поперечна. Цей колектив тричі виходив переможцем соціалістичного змагання серед дільниць УВП. Кращим

з кращих вручалися громи та грошові премії. Серед них — Л. Я. Валяник, Н. Г. Тимоновій, К. Н. Степаненко, М. С. Шкурлатовській, Г. М. Келашнюк, С. Ф. Сабодаш.

Трудові Білоцерківського УВП прагнуть докласти всіх зусиль, щоб і решта трудових вахт минули з високим трудовим піднесенням, а завдання, поставлені на честь ювілею Країни Рад, були виконані достроково.

Т. ОМЕЛЬЧЕНКО,
голова місцевого комітету профспілки Білоцерківського УВП.
Київська область.

У ЗМАГАННІ—ПЕРШИМИ

На Запорізькому виробничому об'єднанні «Запоріжтрансформатор» пишуться багатьма членами УТОГ, які успішно працюють і ведуть перед у соціалістичному змаганні.

Серед правофлангових нішньої п'ятирічки варто в першу чергу назвати слюсаря механо-складальних робіт Олексія Миколайовича Рудченка. Нині він трудиться вже в рахунок серпня, норми виробітку виконує на 130 процентів, опанував багатьма суміжними професіями — фрезерувальника, свердлувальника тощо.

На цьому ж підприємстві трудиться транспортувальницею і його дружина

Валентина Михайлівна, яка також серед кращих нечуючих робітників підприємства. Її обрано головою первинної організації УТОГ.

Систематично перевиконує виробничі норми й складальниця трансформаторів Аза Андріївна Торба.

Є на підприємстві й цілі робітничі династії. Одну з них очолює газорізальник Микола Васильович Фесенко. Норми виробітку він виконує на 120 процентів. Його дружина Парасковія Пилипівна — складальниця трансформаторів. Вона успішно навчається в 14 класі вечірньої школи робітничої молоді для глухих.

На цьому ж підприємстві

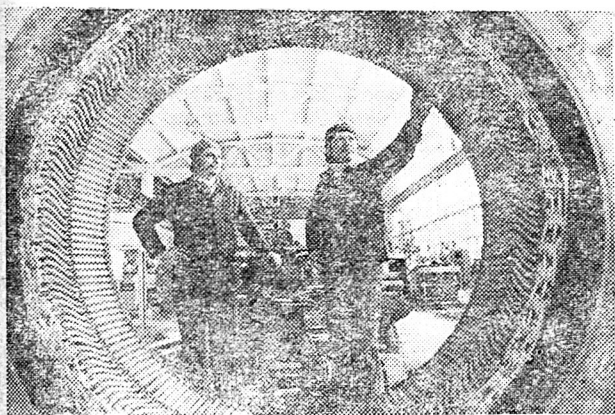
трудиться й син подружжя Фесенків — Василь та їх невістка Алла. Обоє обрали професію складальників.

Алла любить книги, спорт (вона — чемпіонка облвідділу УТОГ з настільного тенісу). А її чоловік — активний учасник художньої самодіяльності підприємства.

Ідучи назустріч 60-річчю утворення СРСР, передові трудівники заводу взяли підвищені соціалістичні зобов'язання, прагнуть високими досягненнями у праці відзначити ювілей нашої країни.

С. МОРДУШЕНКО.
м. Запоріжжя.

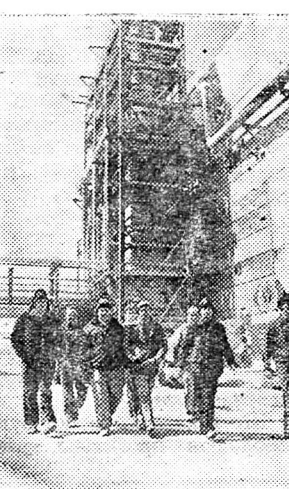
У кримських содовиків

Вийшов на проектну потужність і випустив у нинішньому році 600 тисяч тонн кальцинованої соди Кримський содовий завод. Трудівники підприємства достроково виконали квартальний план. Готуючи гідну зустріч 60-річчю утворення СРСР, вони мають намір дати надпланової продукції на 200 тисяч карбованців.

На знімках: вгорі — передові робітники ремонтно-механічного цеху, ударники комуністичної праці М. П. Білоус і О. О. Анісов. Вони працюють в рахунок серпня; внизу — одна з дільниць заводу.

Фото О. ОБУХОВСЬКОГО.

(Фотохроніка РАТАУ).

НАРОД НАЗИВАЄ ДОСТОЙНИХ

Виборча кампанія вступила в новий важливий етап: 12 квітня в країні почалося висування кандидатів у депутати місцевих Рад.

Ця кампанія проходить у період підготовки до 60-річчя утворення СРСР. Радянські люди зустрічають славний ювілей новими успіхами у боротьбі за виконання накреслених XXVI з'їзду КПРС, планів п'ятирічки. Збори в колективах демонструють високу політичну активність трудящих, їх згуртованість навколо КПРС, її ленінського Центрального Комітету на чолі з товаришем Л. І. Брежнєвим.

НАЗУСТРІЧ ВИБОРАМ

У Стрийському будинку культури УТОГ обладнано агітпункт. Тут завжди багатолюдно. Відвідувачі подовго затримуються біля цікавого стенду «Від виборів до виборів». Бібліотекар Г. І. Жданова оформила книжкову виставку на тему: «Гідно зустрінемо вибори до місцевих Рад!»

В агітпункті відбулася читальна конференція на тему: «Найдемократичніша в світі» в якій активну

участь взяли члени УТОГ С. М. Магомета, О. О. Луців, Є. І. Карпа, С. П. Ісканин та інші.

Директор культзакладу В. В. Романчук виступила перед глухими з лекцією на тему: «Соціалістичні перетворення на Стрийщині від виборів до виборів». Обладнано також юридичний стіл довідок, де є література про вибори.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.
Львівська область.

ТРУДЯЩІ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ! ОЗНАМЕНУЄМО ОДИНАДЦЯТУ П'ЯТИРІЧКУ УДАРНОЮ ПРАЦЕЮ!

ХАЙ ЩЕ СИЛЬНІШОЮ, БАГАТІШОЮ І КРАЩОЮ СТАНЕ НАША ВЕЛИКА БАГАТОНАЦІОНАЛЬНА БАТЬКІВЩИНА!

УСЕ ДЛЯ БЛАГА ЛЮДИНИ, ВСЕ В ІМ'Я ЛЮДИНИ!

(Із Закликів ЦК КПРС до 1 Травня 1982 року)

ПО-КОМУНІСТИЧНОМУ

Нечуючі трудівники Хустського району вирішили ознаменувати «Червону суботу» натхненною працею. Сьогодні члени первинної організації УТОГ місцевого лісокомбінату разом з товаришами по роботі працюватимуть на зекономлених пиломатеріалах та сировині і випустять продукції на 45 тисяч карбованців, в тому числі на 35 тисяч меблів.

На фабриці художніх виробів, де первинну організацію очолює комуніст Вік-

тор Онисимович Петренко, буде випущено продукції на 28 тисяч карбованців.

Тільки високоякісно і з перевиконанням норм вирішили працювати у день свята праці ударники комуністичної праці Іван Тивадор, Микола Чопей, Іван Баркасі, Іван Бойсак, Петро Кемінь, Золтан Бутелло, Марія Ровт, Ірина Шутко, Олена Чурій, Ольга Лазар та багато інших членів нашої Товариства.

В. ТИМОШЕНКО.

ЗАВДАННЯ ВИЗНАЧЕНО

Старанно підготувалися до ленінського комуністичного суботника, присвяченого 112-й річниці з дня народження В. І. Леніна, у колективі Донецького виробничого об'єднання «Електромашініт».

Всього на комуністичному суботнику в об'єднанні працюватиме 1100 виробничників, 908 з них — на робочих місцях. В день свята праці планується виготови-

ти продукції на 25 тисяч карбованців. Зокрема, магнітних пускачів ПМЕ-111 тут виготовлять три тисячі штук, реле РПУ-2 захищених — 0,5 тисячі штук, патронів люстрових — дві тисячі штук та багато іншої продукції.

У фонд одинадцятирічної п'ятирічки буде перераховано дві тисячі карбованців.

В. ПАНАСЕНКО.

У ФОНД П'ЯТИРІЧКИ

Сьогодні, в день свята праці, на Артемівському УВП виготовлять продукції на 7 тисяч карбованців.

Усі бригади швейного цеху працюватимуть високопродуктивно і якісно, на зекономлених матеріалах. Бригади, де майстрами В. О. Водяницька, К. Т. Жеребцова та К. П. Максимова, взяли підвищені соці-

алістичні зобов'язання: добитися значного перевиконання денних виробничих норм. Намічено чимало зробити по приведенню в належний стан робочих місць, території, прилеглої до УВП.

Зароблені в день суботника гроші будуть перераховані у фонд одинадцятирічної п'ятирічки.

В. КРУГЛЯК.

ДІЛОВА РОЗМОВА

На Одеському виробничому об'єднанні «Електрик» відбулися відкриті партійні збори. У Червоному кутку адміністративного корпусу зібралися комуністи і безпартійні. На порядку денному стояло питання: обговорення підсумків фінансово-господарської діяльності підприємства у 1981 році і завдання колективу на 1982 рік.

Як доповідач, так і виступаючі менше зупинялися на досягнутому, а більше звертали увагу на недоліки. Хоч об'єднання і справилося з випуском товарної продукції, реалізацією, асортиментом виробів, але не справилося з іншими техніко-економічними показниками. Не виконано завдання,

зокрема, з прибутку і собівартості. План по прибутку недовиконано на 49 тисяч карбованців, допущено подорожчання продукції на 107 тисяч карбованців.

Обговорюючи доповідь, начальник механо-складального цеху Ю. М. Зубков відзначив, що балансова комісія засідає лише тоді, коли підбиває підсумки за рік, тому цехи не знають кінцевих результатів роботи протягом року, не можуть аналізувати виробничу діяльність, щоб надалі не повторювати помилок.

Майстер дільниці лиття ливарно-пресового цеху В. С. Осипов відзначив, що відсутність економічного навчання негативно позначилася на всій роботі.

Інженер бюро раціоналізаторів і винахідників Л. А. Краснікова говорила про необхідність популяризації раціоналізаторської творчості.

Змістовними були виступи начальника відділу технічного контролю Я. Л. Дрізліх, головного інженера В. Я. Кучера.

Директор об'єднання Г. В. Баранов сказав, що на результатах роботи об'єднання позначається часта зміна начальників цехів. Він закликав колектив проявляти більше вимогливості до себе.

Відкриті партійні збори прийняли постанову, спрямовану на поліпшення господарської діяльності.

Ю. GER.

Внесок новаторів

Одним з найбільш важливих заходів винахідницької і раціоналізаторської роботи є спрямування творчої діяльності робітників, інженерів, техніків і службовців на розв'язання актуальних технічних виробничих проблем.

Щороку на підприємстві розробляється тематичний план з перерахуванням так званих «найбільш вузьких виробничих місць, в розв'язанні яких потрібна допомога раціоналізаторів. До плану входять такі розділи: реконструкція машин і механізмів, економія матеріалів і електроенергії, поліпшення умов праці. По кожній темі є керівник.

У 1981 році було запропоновано впровадити 11 раціоналізаторських пропозицій з економічним ефектом 5,2 тисячі карбованців.

Фактично впроваджено 13 раціоналізаторських пропозицій з економічним ефектом 6 тисяч карбованців.

На підприємстві проведена інвентаризація поданих раціоналізаторських пропозицій за станом на 1 листопада. Із 9 поданих раціоналізаторських пропозицій 7 впроваджено у виробництво. Вони дали економічний ефект 3 тисячі 107 карбованців.

Кращою на нашому підприємстві за минулий рік вважається пропозиція «Виготовлення верстата для

друкування фірменного знака способом шовкографії на атласній стрічці», авторами якої стали І. Л. Шамашевич та Б. В. Колесник.

Впровадження у виробництво цієї пропозиції дало економічний ефект 2 тисячі 879 карбованців.

Кращим раціоналізатором підприємства стала старший інженер-технолог Катерина Петрівна Кунтій, яка працює на «Силурі» 30 років.

Катерина Петрівна була швачкою, потім — контролером ВТК, майстром, інструктором виробничого навчання, інженером-технологом.

На всіх ділянках виробництва вона показала себе як грамотний, дисциплінований, сумлінний комуніст, неодноразово нагороджувалася грамотами та грошовими преміями. Впровадження у виробництво поданих минулого року раціоналізаторських пропозицій дало економічний ефект 3 тисячі 107 карбованців, умовно вивільнилося 2,6 людини.

За три місяці нинішнього року вже подано дві раціоналізаторські пропозиції, одна з яких впроваджена у виробництво.

Г. БУЧИНСЬКА,
головний інженер Львівського швейного підприємства «Силур».

О. ШЕВЧУК,
відповідальна за раціоналізаторську роботу.

РІШЕННЯ XXVI З'їзду КПРС — В ЖИТТЯ!

ЗАВОД ДЛЯ МІСТА

Не змінюючи прописки, зразу тисяча жителів Роздільної стали робітниками Одеського об'єднання по виробництву ковально-пресового устаткування. Відповідно до розробленої комплексної програми розвитку продуктивних сил області, в місті створено філіал цього великого підприємства.

Ще недавно приміські поїзди, які курсують між Роздільною і Одесою, в ранкові години були переповнені пасажирами, які поспішали на роботу в обласний центр. Увечері, після зміни, картина повторювалась. Такі поїзди щодня забирали у людей до трьох годин.

Соціологи звернули увагу, що більшу частину пасажирів на цьому маршруті становили чоловіки. Дальші дослідження лише підтвердили їхні спостереження. Виявилось, що місцеві підприємства в основному використовували жіночу працю. Такими були перші передумови створення в цьому невеликому місті сучасного «чоловічого» виробництва.

Для початку тут відкрили один цех. Бажаючих працювати в ньому виявилось значно більше, ніж він міг прийняти. Тому об'єднання зразу ж розгорнуло будівництво нових виробничих корпусів. Тепер у них працює більше тисячі чоловік, випускаючи щоро-

вадьсько-пресових агрегатів. При цьому коефіцієнт змінності тут вищий, ніж на головному підприємстві.

Щоб забезпечити завод-філіал робітниками потрібних професій, створили при підприємстві ПТУ і організували в ньому навчання випускників середніх шкіл райцентру і розташованих поблизу сіл. Для тих же, хто побажав підвищити свій професійний рівень, відкрили заочний технікум.

Одночасно з розвитком виробництва в місті розвивалися важливі соціальні завдання. Поруч з підприємством піднялися багатоповерхові житлові будинки, гуртожитки, магазини, мережа дошкільних дитячих закладів, збудовано профілакторій на березі Кучурганського лиману. Все це помітно вплинуло на скорочення міграції населення невеликого містечка, створило умови для рівномірної зайнятості чоловіків і жінок.

Свої переробні цехи в селах і селищах міського типу більш як 400 великих ко-

лу розмістили також Чорноморське виробниче об'єднання рибної промисловості «Антарктика», «взуттєве об'єднання та багато інших підприємств обласного центру. За рахунок цього всіляк досягнуто високого коефіцієнта зайнятості вільних робочих рук.

Створення заводських філіалів на периферії істотно вплинуло на міграційний процес. Якщо у восьмий п'ятиріччя з приміських районів в Одесу щодня приїжджало на роботу 60 тисяч чоловік, то тепер ця цифра скоротилася майже вдвоє. Нині промислові підприємства, філіали, цехи, розташовані в районах, виробляють продукції на 1,2 мільярда карбованців за рік — вдвоє більше, ніж п'ять років тому.

Економісти і плановики тепер закінчують розробку комплексної програми розвитку продуктивних сил області. Вона охопить період до 1990 року і дасть чітку картину наявності трудових ресурсів у кожному районі, селищі і селі, «пов'язані» розміщення нових виробничих з надзвичайно важливим соціальним завданням — створенням у них демографічної «рівноваги».

В. ВЕПРИК.

ТРУДОВА ДИНАСТІЯ

При влаштуванні на Харківський тракторний завод ім. Серго Орджонікідзе інструкторська група допомагає робітникам правильно обрати майбутню професію. А вже від цього багато що залежить. Коли справа до душі, то й працюється легко, з задоволенням. А згодом, як відомо, приходить і визнання, як прийшло воно до робітничої династії Калашникових. Михайло та Іван ось уже тридцять років трудяться на заводі слюсарями-складальниками. А Ганна Романівна Калашникова обрала фах штампувальниці.

Всі вони — передовики виробництва, ударники комуністичної праці, неодноразово нагороджувалися грамотами, знаками переможців соціалістичного змагання.

Сьогодні на трудовому календарі передовиків — червень 1982 року.

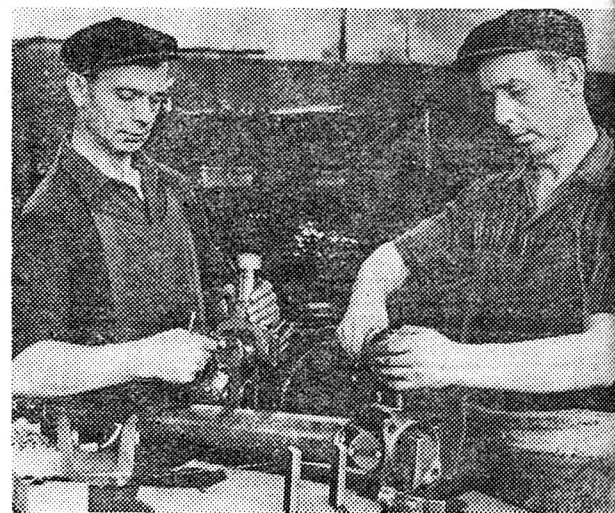
За період роботи династії Калашникових не зрадила обраній професії. І друзям

радять брати з них приклад. Досвід переконує, що коли нечужий правильно обрав професію, то відсутність слуху не стане перешкодою до її опанування.

Таких, як Калашникови, на заводі багато. Всі вони

прагнуть трудитися старанно, щоб високими успіхами у праці зустріли 60-річчя утворення СРСР.

І. РАДЧЕНКО,
ст. інструктор-перекладач ХТЗ.

На знімку (зліва направо): Іван та Михайло Калашникови.

ВИРОБУ—ЗНАК ЯКОСТІ

Коллектив Донецького виробничого об'єднання «Електромаш» освоїв і приступив до серійного випуску нового різьбового пластмасового електропатрона серії Е-27. Зовні він майже нічим не відрізняється від свого попередника.

Однак, новий патрон забезпечує надійне контактування з електролампами завдяки зміні конструкції та зміні матеріалу. Зменшені також габаритні розміри. Корпус патрона та інші деталі стали меншими. Отже, витрати преспорошки та металу знизилася. Строк роботи нового патрона

збільшився майже вдвічі.

Попередні підрахунки показують, що річна економія сировини та матеріалів від впровадження нового патрона становить 32,55 тисячі карбованців.

Освоєння нового виду продукції завжди пов'язане з певними труднощами. Однак, весь колектив був мобілізований на виконання поставлених завдань. Але особливо відзначилися: інженер-технолог В. Н. Калиниченко, слюсар-інструментальник Л. С. Гончаров, бригадир слюсарів-наладчиків П. Д. Узародов, слюсар-наладчик штампуваль-

ної дільниці П. М. Жила, слюсар-складальник Л. А. Васильєва.

Нещодавно державна комісія присвоїла новому патрону державний Знак якості.

Оновлення асортименту продукції триває. З початку року вже ведуться роботи, пов'язані з випуском нового вимикача.

Коллектив об'єднання докладе всіх зусиль, щоб поставлені перед ним завдання по освоєнню і випуску продукції виконувалися вчасно.

В. ПАЦЮК,
м. Донецьк.

ШЛЯХ ДО МАЙСТЕРНОСТІ

На Криворізький ливарно-механічний завод Володимир Михайлович Стукало прийшов тридцять шість років тому. У відділі кадрів його оформили учнем жерстяника.

Незабаром юнак оволодів не тільки основною, але й багатьма суміжними спеціальностями. А без них хорошому жерстянику не обійтися. Любов до праці допомогла йому стати в одну шеренгу з кадровими робітниками.

З 1964 року Володимир Михайлович удостоєний почесного звання ударника комуністичної праці, він — ветеран заводу. За досягнуті

показники в праці портрет передовика занесено на заводську Дошку Пошани. На шляху до майстерності велику роль відіграли трудові дисципліна, працелюбність, вміння запозичувати і використовувати передовий досвід.

Тепер Володимир Михайлович сам наставник молоді, щедро ділиться набутим досвідом з молодими робітниками.

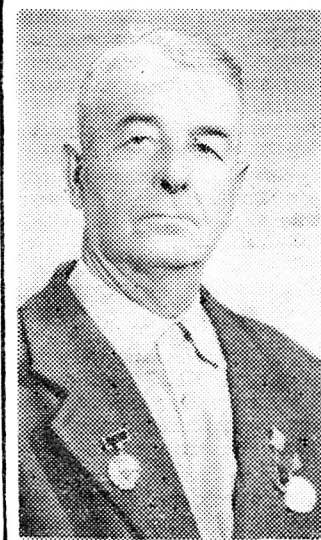
Тридцять шість років працював Володимир Михайлович на одному місці. Така подія у житті глухого робітника на заводі не залишилась поза увагою. В Будинку культури нечуую-

чих було проведено вечір трудової слави, присвячений вшануванню Володимира Михайловича. За багаторічну добросовісну працю, за вагомий трудовий внесок у загальну справу, рішенням адміністрації, заводського комітету профспілки В. М. Стукало нагороджений Почесною Грамотою, цінним подарунком та безплатною путівкою в санаторій «Дружба».

З добрими напутніми словами звернувся до молоді В. М. Стукало.

С. КОЗИНЕЦЬ,
інструктор-дактилог.
м. Кривий Ріг.

ЛЮДИНУ ЗВЕЛИЧУЄ ПРАЦЯ

У народі кажуть: сонце землю красить, а людину — праця. Йому вже під шість-

десять, але до роботи беручий. Він, так би мовити, жива історія колгоспу. Від малого до дорослого всі величають його Володимиром Антоновичем.

Ще й понині літні люди села Гатна, що у Деражнянському районі на Хмельниччині, пригадують, як молодий В. А. Овсянецький у далеких тридцятих роках у першу колгоспну весну через все село проїхав на новенькому «фордзоні». Всі односельці вибігли тоді із своїх домів, щоб подивитися на «сталевий коня».

Дехто, підмовлений глутаями, лягав під колеса трактора, мовляв, не допускай, щоб газом паскудили святу землю.

Що й казати, важко було оволодіти професією трак-

ториста, коли зважити, що Овсянецький мав лікнепівську освіту.

З роками хвороба, що почалася з молодих літ, прогресувала. Погіршився слух. І тоді всі свої сили він віддав відновленню деталей до сільськогосподарської техніки. Високої майстерності добився В. А. Овсянецький, працюючи ковалем у кузні. Йому одному з перших у колгоспі присвоєно звання «Майстер — золоті руки», нагороджено багатьма знаками переможця соціалістичного змагання, неодноразово заохочували грамотами та грошовими преміями.

Сьогодні настрої у В. А. Овсянецького чудові. Вчасно завершено ремонт техніки, яка вийшла в поле.

І. КЛЕЙМАН.

КЛУБ ВІДМІННОЇ РОБОТИ

Богодухівський клуб УТОГ, що на Харківщині, багато років носить звання «Колектив відмінної роботи». Очолює його Марія Гаврилівна Варв'янська.

Тут є всі умови для всебічного обслуговування 117 членів нашого Товариства, з яких 22 живе у Богодухові. У клубі затишно і привітно. У залі, розрахованому на 100 місць, сучасні зручні меблі. Приміщення оформлене виразною наочною агітацією: всі стенди, гасла, діаграми відображають актуальні соціальні і економічні завдання, що стоять перед колективом.

Подвір'я кульгавої дуги прикрашають клумби. Є літня бесіда.

Вміло використовують працівники клубу технічні засоби: кіноустановку «Рай-

дуга», радіо, діапроектор «Етюд-2», фільмоскоп, кінокамеру, фотоапарат, кольоровий телевізор «Електрон».

Але найголовніше, як сказала, вирішальне досягнення — це актив клубу, свідомі члени районної організації.

Президія Харківського обласного об'єднання УТОГ та обком профспілки робітників місцевої промисловості і комунальних підприємств за підсумками роботи у 1981 році підтвердили Богодухівському клубу право на звання «Колектив відмінної роботи». В цьому немало заслуга чудової жінки, вмілого організатора Марії Гаврилівни Варв'янської.

А. АФАНАСЬЕВА,
інструктор Харківського об'єднання УТОГ.

ДРУЖБІ МІЦНІТИ

З перших днів другого року одинадцяті п'ятирічки Хустський міжрайвідділ УТОГ розробив ряд тематичних заходів, присвячених 60-річчю утворення СРСР і 50-річчю Українського товариства глухих. Серед них: цикл днів союзних республік «В єдиній сім'ї братніх народів», тиждень пропагандиста і агітатора «Наша Батьківщина — СРСР», кінофестиваль «Цих днів не змовкне слава», тематичні вечори «Вперед ідуть комуністи».

Велику допомогу у проведенні цих та інших масово-політичних заходів надає спецшкола-інтернат для слабозорих дітей, де директором Юрій Михайлович Сакалош. У школі активно працюють первинна організація УТОГ, яку очолює учасник штурму Берліна, пенсіонер Василь Михайлович Талабичук, та первинна організація товариства «Знання».

Учні та вчителі школи беруть участь не лише у проведенні вечорів, бесід, а й виступають з лекціями перед членами нашого Товариства. Уже в цьому році відбулося три спільних вечори за згаданою тематикою, до

кожного з них випущено стінгазету «Юність». Оформляють стінки активісти клубу, вчитель школи-інтернату Василь Васильович Рад, бібліотекар Володимир Омелянович Шулик та члени редколегії.

У свою чергу працівники культзакладу організовують для школярів спортивні змагання, культпоходи, виступи учасників художньої самодіяльності.

Як клуб, так і дирекція школи-інтернату для слабозорих дітей, приділяють особливу увагу профорієнтації учнів. Ми організовуємо зустрічі, на які запрошуємо батьків вихованців, передовиків учбово-виробничих підприємств з м. Ужгорода, представників Закарпатського обласного відділу УТОГ. Нині, коли учасники художньої самодіяльності культзакладу готуються до обласного огляду, присвяченого 60-річчю утворення СРСР і 50-річчю УТОГ, ми відчуваємо постійну підтримку і конкретну допомогу з боку школи.

В. ТИСЯЧНИК,
голова Хустського МРВ УТОГ.
Закарпатська область.

ЛЮДИ НАШОГО ТОВАРИСТВА

Мабуть, кожному пам'ятні слова відомого радянського поета Володимира Сосюри про його бачення любові до рідного краю. Оспівуючи землю над Дінцем, поет не раз говорив про те, що де б не був, але завжди линує у рідний край, на Донеччину свою...

Декламуючи прекрасні поетичні рядки В. Сосюри під час зустрічі з трудівниками колгоспу «Україна», член Спілки письменників УРСР, член Спілки журналістів СРСР, член УТОГ Микола Мачківський підкреслює таку ж закоханість у свій надгоришський край. Коліско його дитинства був отчий дім, що й понині стоїть у с. Хоросток поблизу тихоплинної Горині на Славутщині. Тут проходила його юність, тут прийшло до нього перше кохання, тут разом з любов'ю до рідного краю народилося захоплення літературою, поетичним словом.

З хвилюванням розповідав Микола Антонович колгоспникам про свої перші поетичні спроби, які неодмінно пов'язувались з широким розповіддю про найдорожчих йому людей — людей праці, про мальовничу красу рідних полів і берегів, про все, що було пов'язане з його босоніжним дитинством, коли він через ускладнення грипу частково втратив слух. Та не впау у розпач. Як і раніше продовжував навчання в школі, спостерігав навколишнє життя, відтворюючи його словом на папері. При своїй недозі зумів зібратися силою волі і закінчити Львівський орден Леніна державний університет імені Івана Франка.

— Всі, хто навчався з М. А. Мачківським, ми — викладачі, дивувалися його безмежному прагненню до науки, — згадує в розмові колишній декан факультету журналістики, а нині завідувач кафедри стилістики і редактування Павло Йосипович Яшук. — Понад десятьок літ минуло відтоді, а ми продовжуємо розповідати студентам про таку, можна сказати, людину великої мужності, велетенського розуму.

Творчий доробок молодого поета періоду навчання в університеті та праці в Білогірській райгазеті «Радянське село», видавництво «Молодь» об'єднало в збірку «В життях». Отож з цікавістю слухали трудівники колгоспного села вірші з неї і наступної збірки «Червоний рушник», що вийшла у видавництві «Радянський письменник».

До речі, колгоспники господарства зустрілись з М. Мачківським не вперше за останні п'ять років. Але найбільш тісні узи дружби між ними і письменником склалися з тої пори, коли на початку 1981 року Микола Антонович віддрукував про них у республіканській газеті «Літературна Україна» нарис «Соснівка — село бригадери». У цьому творі люди вчепили переконання у майстерності автора бачити і вміти описати багатогранне життя трудівників колгоспу, одночасно порушуючи багато актуальних господарських питань, що так хвилюють їх щодня.

— Великий талант мислення, багаторічний досвід життя — ось головні риси М. А. Мачківського, — в захопленні розповідає кавалер орденів Леніна і Трудового Червоного Прапора голова

ЗОЛОТА БАРВА СЕРЦЯ

колгоспу «Україна» Іван Федорович Борець. — Люблю його мої односельчани за людську щирість, доброту. І кожна нова зустріч з письменником — це новий приплив трудового ентузіазму, це, так би мовити, заклики до праці, до звитяг в ім'я майбутнього.

Не менш цікавою була зустріч Миколи Мачківського з юними читачами Білогірської районної бібліотеки. Тут він розповів як минулої осені перебував у будинку творчості «Коктебель», де познайомився і подружився з відомим татарським поетом Махмудом Хусайном. Від нього довівся багато маловідомих подробиць з життя легендарного Муси Джаліля, котрий у свій час підтримував перші літературні спроби Махмуда Хусайна.

Свою зустріч з дітьми Микола Антонович присвятив 60-річчю утворення Союзу РСР. Він звернув увагу присутніх на те, що Махмуд Хусайн — учасник Великої Вітчизняної війни, захищав Сталінград, форсував Дніпро, українська дівчина Оксана врятувала його на полі бою, коли був пораненим. У післявоєнний період Махмуд Хусайн, уже відомий літератор, поїхав на циліну, де працював комбайнером. Згодом він створив хвилюючу прозову книгу про циліників.

На цій зустрічі М. Мачківський прочитав свої переклади творів М. Хусайна на українську мову.

А ось ще цікава деталь. На Ямпільському авторемонтному заводі нещодавно відкрито музей трудової слави. Серед його експонатів — фотографія Миколи Мачківського. За що ж поет удостоївся такої честі? Відповіла на це ведуча літературного вечора «Тобі, атакуєш клас!», в якому взяли участь письменники Хмельниччини, Віра Гнатівна Капусяк:

— Микола Антонович для авторемонтників — рідна людина. Не раз він бував на нашому підприємстві. Знаємо його як хорошого журналіста, гарного поета, доброго друга робітничого колективу.

«Рідна людина»... Слова ці мовлені від усієї душі, тепло, з вдячністю. І слова ведучої — це думка колективу, котрий вдячний журналісту за історичний літопис заводу, прославлення його кращих людей.

«Рідна людина»... Слова ці скажуть про нього і молоді журналісти, котрим Микола Антонович першим подав руку допомоги. Хоча б літпрацівнику відділу партійного життя нашої районки Оді Веремій. А було так. Дівчина ще школяркою захопилася поезією, друкувала свої перші літературні спроби в журналі «Піонерія», газеті «Молодь України». Після закінчення десятирічки подала документи в Рівненський педінститут. Та не пройшла за конкурсом. Розгублена, розчарована повернулася Оля додому. Ось тоді Микола Антонович і запропонував їй роботу в редакції. Коли довідалися про це в райкомі партії, заперечували:

— Навіщо ви її берете? Дитина ж... Що вона розуміє в житті? — сказали редактору.

Але він наполіг на своєму. Я був свідком першого творчого відрядження О. Веремій в село. Поїхала во-

на разом з редактором. Механізатори колгоспу імені XX з'їзду КПРС саме готувалися до виходу на живнє поле. Микола Антонович підвів Олю до досвідченого комбайнера Івана Трохимовича Легаєди:

— Ось твій герой!

— Але ж я не знаю про що його питати? — розгубилася дівчина.

— Я розпитуватиму, а ти записуй...

А через день у спецвипуску районної газети появилася замальовка про комбайнера І. Т. Легаєду за підписом О. Веремій. Радощам дівчини не було меж; вона повірила в свої творчі сили, пізнала людську доброту наставника. Нині Ольга Веремій — студентка-заочниця факультету журналістики Львівського держуніверситету. Прижилася вона і в редакційному колективі.

Згадує свого першого наставника і Олексій Закордонь. І як не згадати? Родом Олексій з Білогір'я. Після закінчення першого курсу факультету журналістики Київського держуніверситету імені Т. Г. Шевченка прибув у рідне селище на канікули. Тоді й завітав у редакцію нашої районки, познайомився з редактором. Домовилися, що Олексій поїде у творче відрядження.

...Відтак студент написав матеріал. Але коли його прочитали в редакції, то ахнули: не замальовка, а набір неокочирних фраз.

— Не вийде з нього журналіста, — зробив дехто висновок.

Микола Антонович заперечив: І заходився виправляти матеріал.

— Вийде, мусить вийти!

Справді: через кілька років Олексій писав уже цілком пристойно, успішно закінчив університет. Хлопця радо прийняли в редакційному колективі Фастівської міськрайонної газети, що на Київщині.

Переїмали досвід, знання, секрети літературної майстерності в М. А. Мачківського й інші початкуючі журналісти — Олександр Карась, Микола Заричний, Тетяна Скавронська, Олександр Радішевський. Вони пов'язали свою долю з журналістикою, газетою.

Та не тільки своїм молодшим колегам він є добрим наставником. Часто звертаються до нього з листами люди, які втратили слух. Скажімо, Ніна Троян з Луцька. У шкільному віці тяжка недуга позбавила її радощів життя. Дівчина закінчила десятирічку. А що робити далі? Цього не знала. Довідалася про Миколу

Мачківського, написала йому листа. Порадив подати документи у Київський педагогічний інститут імені М. Горького. Нині Ніна — першокурсниця цього вузу.

Або ж Владислав Кононенко, вчитель з Херсона. Прочитав він вірші, біографічну довідку Миколи Мачківського в антології молоді поезії України «Дніпрові райдуги», написав йому. Багато листів одержано відтоді від педагога. З них видно: молодий спеціаліст зіткнувся у своїй праці з великими труднощами. Відсутність слуху позбавила його й душевної рівноваги. Почувався самотнім, забути усіма. Гнітючі настрої допомогли розв'язати у нього розсудливі, виважені відповіді Миколи Антоновича: «Не падай духом, Владиславе!». Цими словами, до речі, він щоразу закінчує свої листи-поради, листи-послання. І вони дають людям вагомий спокій.

Знання і скрізь шанований Микола Антонович на Білогірщині. Його обрано депутатом районної Ради народних депутатів по Йосипівському виборчому округу, він очолює постійну комісію райвиконкому по народній освіті. Зустрічається з виборцями, працює над виконанням їх наказів.

Уважно стежать земляки і за його літературною творчістю. Радіють успіхам поета. Пам'ятаю, якою багатою була редакційна пошта районки на вітання, коли вийшла у світ збірка поезій М. Мачківського. Здоровили і дорослі, і діти!

А то, пам'ятає, приїхав з «Молоді України» письменник Федір Зубанич, вручив Миколі Антоновичу Диплом і значок лауреата конкурсу «Вірш року», який проводила ця газета. І знову ж — звістка про це швидко облетіла район. Раділи білогірчани за поета-земляка.

А загалом кажучи, у Миколи Мачківського гарні взаємини з відомими письменниками. Добрим наставниками йому стали Абрам Кацнельсон і Олександр Ющенко, Борислав Степанюк і Григорій Донець, Наталія Кашук і Микола Сингайський.

А Борис Олійник на одній із своїх книг написав: «Миколі Мачківському — з давньою симпатією, на творче щастя!». Іван Драч на збірці «Київське небо» вивів такий автограф: «Миколі Мачківському — мої найкращі побажання в житті і творчості».

Так, він — поет. Але не тільки тому, що пише вірші. Чисті, благородні взаємини еднають його з людьми, навколишньою природою. Поезія життя чудової радянської дійсності проходить крізь серце комуніста М. А. Мачківського. Про це він добре написав у своєму вірші, опублікованому нещодавно в журналі «Дніпро»:

Яка краса!
І жаль: минає серпень —
Обтрисуть яблуни
котрогось дня...
І тільки золоте людина
серце
Своєї барви зроду
не міня.

В. РУБАШЕВСЬКИЙ,
завідуючий відділом
листів райгазети
«Радянське село»,
Білогір'я,
Хмельницької області.

Комсомолка Ольга Тимошенко працює швачкою-мотористкою на Житомирському учбово-виробничому підприємстві. Хоча сама ще молода, але вже наставниця. Її говорить про те, що Ольга Тимошенко справжня майстриня. Недаремно ж їй присвоєно звання «Ударниці комуністичної праці».

Ввічлива, доброзичлива трудівниця користується заслуженим авторитетом у товаришів.

Вона бере активну участь у громадському житті підприємства.

Текст і фото І. ТОЛОЧКА.

ВПІЗНАЮ ТЕБЕ, ЖИТТЯ!

Два місяці в столиці України, в приміщенні Жовтневого палацу культури, експонувалися твори учня 12-го класу Київської спецшколи-інтернату № 9 для слабодушних Михайла Поплавка. Виставку юного художника, що з дев'яти років захоплюється малюванням, відвідує студію образотворчого мистецтва професора В. І. Забашти, оглянуло кілька тисяч чоловік — киян та гостей міста. В книзі відгуків вони залишили близько 400 захоплюючих записів.

Враженнями від відвідання виставки творів М. Поплавка з читачами «Нашого життя» ділиться поетеса Олена Краснокутська.

Невелике оголошення «Творчий звіт учасників студії образотворчого мистецтва» привернуло увагу, і я вирішила оглянути виставку. Передчуття зустрічі з прекрасним не підвело. 44 роботи, що їх запропонував автор на суд громадськості, засвідчили про безумовну обдарованість автора.

Михайло Поплавко по-своєму бачить і осмислює навколишній світ. Широке коло творчості художника — ніжні і ліричні пейзажі, натюрморти, портрети... Після ознайомлення з малюнками М. Поплавка, хочеться повторити слова Олександра Блока: «Впізнаю тебе, життя! Приймаю!»

У натюрмортах «Мистецтво», «Гарбуз», «Бронзовий глечик» добре передано гру світла, тонке переплетіння гамі тонів. Радість бачити і розуміти — чудовий дар природи, мимоволі згадались мені ці слова стародавнього грецького філософа Епікура. І Михайло Поплавко бачить прекрасне, здавалося б, в найбуденнішому, непомітному і передає в своїх картинах.

Його твори — це щирі і добрі одкровення художника. Тема натюрморта «Мистецтво» розв'язана просто і, разом з тим, незвичайно виразно: на простеленій світло-голубій тканині, з м'якими складками, до дерев'яного прямокутника прикріплена гіпоова голова Артеміді — грецької богині родючості і полювання, палітра і маленька відкрита шкатулка. На сторінки старовинної книги грайливо накинута розова стрічка, що в'ється. З глечика на невисоких стеблинах виглядають коробочки маку. В цьому відчувається щось одвічне і величне, як сама природа.

Пейзаж «Два осокори» (1981 р., олія) нагадує знайомий сільський куточок. Як голови двох друзів нахилились один до одного крони дерев. І здається, що ми чуємо їх шелест-шепіт і милуємося невеликим мальовничим селом, один з будиночків якого на картині підморгує нам червоним дахом.

З цією картиною ніби переплутується пейзаж «В са-

ду» (1981 р., олія). Звичайно оглядаєш поставлену біля дерева драбину, оперті на неї лопату і граблі, відро, що стоїть поруч. Ніжні сяє променях теплого сонця, думаєш про щось своє. І враз відкриваєш, що стоїш біля картини, а надворі ще тільки перші холодні весняні дні.

У виставочному залі, де проходила персональна виставка М. Поплавка, ніби оселилося літо. Зелень, квіти, сонце — все це зіпріто теплом людської душі, радістю «бачити і розуміти».

Ніби чистий і ніжний акорд цієї зеленої симфонії картина «Туманний світанок» (1980 р., олія). Вся вона — вираження замірності і поезії. Неясне оранжево-жовте небо. Вдалині, в туманному серпанку, проглядаються обриси темно-зелених лагорбів. На одному з них, нерівному і широкі, тяжко схиляються сосни. Крізь їх віти просвічується диск сонця, що сходить. Ось і все. Але, дивлячись на картину, відчуваєш свіже і вологе повітря, особливе ранкове піднесення і просвітлення.

Раптом легкий вітерець морщить воду, обережним подихом торкається наших щік. На нас набігає зелень, паморочить голову блаженна втома. Так і хочеться ввійти в оце зелене царство, відчуті прохолоду, якою віє з річки... Це на зміну «Туманному світанку» прийшов «Прохолодний день» (1980 р., олія). Радість життя, нетлінну красу навколишнього світу утверджують пейзажі М. Поплавка. Він несе світ у собі і ділиться з нами щедро і безкорисливо.

В «Автопортреті» (графіка) тонко підмічені деталі характеру і зовнішності поєднуються з деякими рисами, що їх сам художник хоче бачити в собі.

Запам'ятовується портрет старого моряка (акварель). Проникливий, твердий погляд з-під нахмурених брів. Міцна жилиста шия. Сивина у волоссі і густих вусах, що стирчать. Тільняшка, цей символ братства з морем... Хто він? Може, революцій-

ний матрос Крондштата? Або один з тих мужніх чорноморських моряків, які в роки Великої Вітчизняної війни героїчно обороняли рідні береги? Так виразно передана глибина душі людини, що ми ніби відчуваємо, який важкий, довгий шлях непомітно і чесно він пройшов.

Різким контрастом виражається «На краю Ойкумени» (акварель). Тут зображена масова сцена полювання на носорога. Якою силою уяви треба володіти, щоб перенести у загадкову Ойкумену і дати можливість побачити її нам — очима картини, його очима!

А «Моцарт і Сальєрі!» (1979 р., графіка). Ніби долинає до нас подих віків, тихо спадає пил часу, і вглядаємося в обличчя того, хто стане вбивцею генія. І раптом, несподівано для себе, відкриваємо в художника обдарування гумориста «В трьох мушкетерах»: б'ються шпагами браві мушкетери, а томліві красуні, ледь прикрившись в'ялами, спостерігають з грайливим інтересом. Ніби десь ховається лукава усмішка автора. І неможливо стриматися від усмішки у відповідь.

Як у калейдоскопі, змінюються фарби. Картини живуть, сумують і радіють. Їх глибина і чистота, жвавість і захопленість, задушевність, що приваблює до себе, не залишає нікого байдужим. І зупинялися біля картин люди. І стояли по-довго. І написали молодому художнику вдячні слова:

«...Тут, на твоїх картинах, я знову побачив сонце, там, де його немає, я відчув його. Навіть, не сонце, а тепло. Але наскільки глибоко відчуваєш ти, якщо допомагаєш відчутти мені. Спасибі за тепло...» «Хочеться відвідати ще. Спасибі за насолоду, що тут відчуваю...»

Здібність працювати, мабуть, одна з небагатьох якостей, що залишаються з людиною до кінця її життя. Скоряючись волі людини, вона дає їй силу в біді, надихає в радості. І творчість допомагає М. Поплавку відчувати себе потрібним людям, дає йому радість і силу.

Своєрідність образного бачення світу, яскрава творча індивідуальність допомагає молодому художнику вийти на власну дорогу. І ми вправі чекати від нього в майбутньому великих творчих відкриттів.

Олена КРАСНОКУТСКА.
м. Київ.

Десять одеських підприємств створили товариство садівників, якому дали назву «Відродове». Трудівники виробничого об'єднання «Електрик» одержали 40 ділянок.

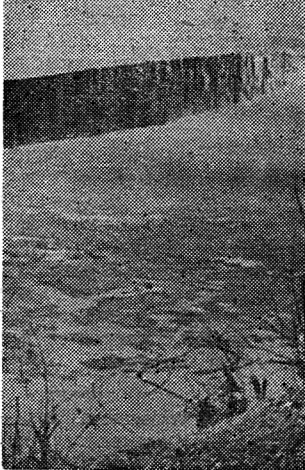
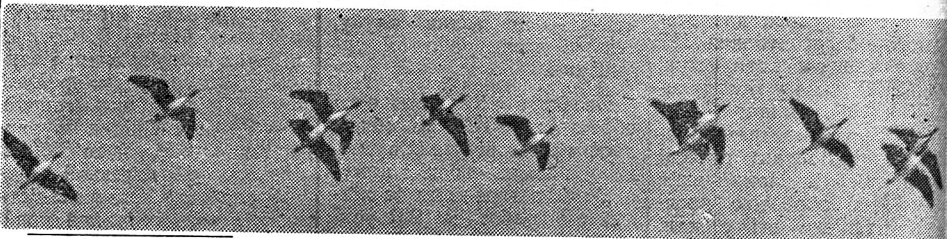
— Садівництво — корисна і потрібна справа, — розповідає Н. І. Аланія, — якщо садівники обрали своїм

Товариство садівників

головною. — Це у певній мірі сприяє задоволенню потреб наших трудівників у деяких сільгосппродуктах. Крім того, у такий спосіб вирішується проблема дозвілля, зміцнення здоров'я.

Серед членів товариства садівників, котрі одержали ділянки, слюсар-інструментальник В. А. Мартинюк, старший майстер ливарно-пресового цеху Ю. І. Самошенко, слюсар інструментального цеху С. А. Ямчук, начальник планово-економічного відділу Т. Т. Максимов та інші. Ю. ШВИДКИЙ.

РІДНА ПРИРОДА

Купається в квітневих блакитних туманах земля. Відпочивши за зиму, сповнена життєдайних соків, вона жде насіння, щоб принести врожай. Немов величезний коровай, лежить лан, обрамлений візерунками лісів, лук, річок, озер.

У сонячний день у березових галявинах радісно і гарно. На прогрітих стовбурах з ранок-морозобойн на суху підстилку лісу падають кристалики-краплі холодного березового соку. Тут можна побачити на сліпучо-білому вбранні берези дуже гарного великого метелика. Він, припавши до стовбура, довго ласує соком.

У світлих дубових галявинах наче накидав синява на підстилку лісу: це зацвілі сон. На узліссях і галявинах килимками світяться первоцвіти, вітриниці, ряст, медуниці.

В. СТЕРЛЬОВ.
Фото автора.

ФІЗКУЛЬТУРА І СПОРТ

ПРИЗИ — КМІТЛИВИМ

Масовими і цікавими були особисто-командні змагання з шахів і шашок, що проводились на Ужгородському УВП № 1.

У шахово-шашкових баталіях взяли участь команди, виставлені дільницями № 1, 2, 3, учнями виробничого навчання, інженерно-технічними працівниками і вперше, що цікаво, допоміжними службами.

Найкращих успіхів серед шашкистів домоглась команда дільниці № 2, котра набрала 32 очка. Вона і посіла перше місце. До її складу увійшли І. Дьордяй, Д. Ісак, Ф. Сливка, І. Подоль-

чак, І. Головач, М. Іванчо. Команда дільниці № 3 набрала 22 очка і зайняла друге місце.

Стільки ж очок і у команді ІТП, але через гірший коефіцієнт вона завоювала третє місце.

У особистому заліку в змаганнях з шашок першим став Д. Ісак — шліфувальник дільниці № 2. Гостра боротьба зав'язалась між шахістами дільниці № 2 та представниками ІТП. Та на першу сходинку п'єдесталу знову піднялась команда дільниці № 2, яка набрала 21,5 очка. А команда ІТП з 16,5 очками — друге місце.

Третє місце виборили представники дільниці № 1 у них 12,5 очка. У особистій першості переможцем вийшов М. Керечанин — верстатник дільниці № 2.

У ході змагань з шаховою третій розряд виконали І. Подольчак, М. Іванчо, Ф. Сливка, М. Варцаба, Д. Ісак.

Команди, що посіли перші місця, нагороджені переможними кубками і дипломами перших ступенів. Переможці особистої першості нагороджені дипломами першого ступеня і пам'ятними призами.

С. ШПОНТАК,
інструктор зі спорту
Ужгородського УВП-1.

УРОЧИСТО, РЕЗУЛЬТАТИВНО

Наприкінці березня в спортивному залі Кіровоградського будинку культури проводилась спартакіада, що розпочалась змаганнями з настільного тенісу. За перемогу боролись найсильніші нечуючі спортсмени області. У змаганнях взяла участь і команда Номіргородської спецшколи-інтернату для глухих дітей.

Спортивну зустріч було присвячено 60-річчю Союзу РСР і 50-річчю УТОГ.

У святково прикрашений зал, де, ніби гвоздики, палали прапори 15 братніх союзних республік, під бурхливі оплески вболівальників і чіткий ритм спортивного маршу, увійшли стрункими колонами ветерани спорту.

Під звуки Гімну нашої Батьківщини прапор змагань піднімає найсильніший тенісист області, кандидат у майстри спорту А. Кондратьєв.

У ході змагань серед п'яти спортивних колективів області найсильнішою стала команда міста у складі В. Буяківського, А. Кондратьєва, В. Лисицина, В. Бондарєвої, Г. Тушиної.

У особистій першості серед чоловіків перемогою вперше А. Кондратьєв, на другому місці — В. Тушин, третьому — В. Буяківський. Серед жінок першою стала Г. Тушина, друге міс-

це посіла учениця Новоградської школи-інтернату для глухих Н. Шаповалова — В. Бондарєва.

Ветерани спорту вручили переможцям дипломи, пам'ятні вимпели.

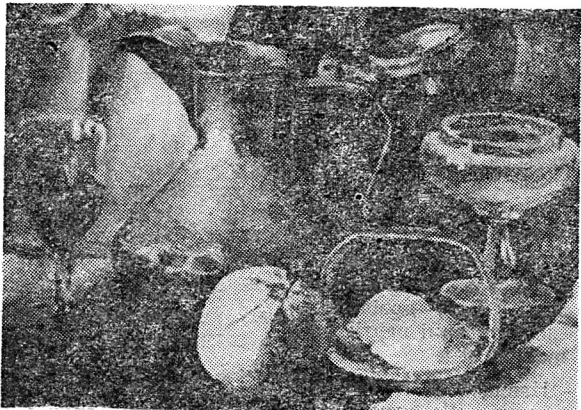
Найсильніших спортсменів зараховано до складу збірної області, котра візьме участь у республіканських змаганнях з настільного тенісу у м. Дніпропетровську.

Ф. ФОМІН,
директор Будинку
культури

Редактор
П. БУЛАТОВ

СТАРИЙ МОРЯК.
Акварель, 1981 р.

БРОНЗОВИЙ ГЛЕЧИК. Натюрморт. Олія, 1980 р.